

TRETTONDE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA TRESDECIMA

Text: Matt. 11:25–30 Predikan av Lars Borgström (LFS)

Jesus bad: ”Jag prisar dig, Fader, du himlens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för de små” (Matt. 11:25). Vad är då ”detta”, som de små förstår, men de som är utrustade med mänsklig vishet och världslig klokskap inte kan förstå? Jesus syftar på Guds rike, den verklighet där Han själv är Konungen och där medborgarna är sådana som tron på Honom.

GUDS RIKE KAN BARA FÖRSTÅS AV DE SMÅ

Evangeliet om frälsning genom Jesus Kristus, Guds Son, är en sådan främmande tanke för människors naturliga sätt att tänka att det är en dårskap för dem. Paulus skriver: ”En oandlig människa tar inte emot det som kommer från Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt” (1 Kor. 2:14). Det som framför allt lägger hinder i vägen för den naturliga människan är hennes egenrättfärdighet, hennes vilja att vara något märkvärdigt, t.o.m. inför Gud. I Guds rike vill hon inte vara en frälst syndare utan hon vill vara där p.g.a. egen förtjänst. Så lär ju också alla falska religioner, d.v.s. alla religioner förutom kristendomen, att man ska göra det här eller det där, olika religiösa gärningar för att bli frälst. Eftersom Guds barn också har kvar den köttsliga naturen inom sig, det gamla sättet att vara och tänka, kan det även bland Jesu lärjungar uppstå konkurrens om vem som är den främste, vilka som ska ha hedersplatserna. Vid ett tillfälle kom de tolv fram till Jesus och frågade: ”Vem är störst i himmelriket” (Matt. 18:1). Detta var något de kivades om till och från. Jesus gjorde då något som förvånade dem, något som ställde alla deras föreställningar och förväntningar upp och ned. Vi läser: ”Då kallade han till sig ett barn och ställde det mitt ibland dem och sade: ’Jag säger er sanningen: Om ni inte omvänder er och blir som barnen kommer ni inte in i himmelriket. Den som ödmjucar sig som det här barnet, han är den störste i himmelriket’” (Matt. 18:2–4).

Det finns många inom kristenheten, baptister, pingstvännen m.fl. som kritiserar oss lutheraner därför att vi döper de små barnen. De menar att de små barnen först måste bli som vi vuxna för att kunna förstå, tro och bli frälsta. Men Jesus menar tvärtom att det är vi vuxna som först måste bli som barnen för att kunna ingå i Guds rike. Barnen har nämligen inte vant sig vid att ständigt hålla fram sig själva och vänta belöning efter egen förtjänst. Helt självklart tar de emot de gåvor som andra människor räcker dem i deras hjälplöshet. Inte tänker de att de först ska prestera något för att få något. Sådana ska också vi vara inför Gud. Vi ska endast ta emot alla de gåvor som Han i sin slösaktiga kärlek visar oss. Så enkelt är det, men ändå så svårt att acceptera och förstå! Evangeliet är så enkelt att minsta barn kan förstå det, men samtidigt så svårt att biskopar och teologie professorer inte kan förstå det.

Hur mottar då barnet Guds rike? I dopets ögonblick anar det ju inget av vad som föregår. Det kan inte tänka, därför inte heller omvända sig och tro såsom vi vuxna. Men det kan något, som vi vuxna först måste lära oss genom omvändelsen och tron: det kan vara stilla utan att göra motstånd mot Guds nåd. Jesus får här obehindrad tillgång till detta lilla människoliv med all sin nåd och gåva. Det är inte barnen som ska bli vuxna, för att kunna döpas. Det är alldeles tvärt om. Enligt Jesus är det, som vi tidigare sagt, de vuxna som måste bli som barn för att kunna ta emot Guds rike. Vi vuxna måste sluta upp med att hindra Jesus från att komma in med hela sin frälsning. Omvändelsen innebär att bli som ett barn, säger Jesus (Matt. 18:3).

Här ser vi alltså, vad omvändelsen hos oss vuxna ska leda till. Den ska avlägsna det motstånd hos oss, med vilket vi har hindrat Jesus från att komma till oss med sin nåd. Omvändelsen och tron hos den vuxne är alltså ingenting annat än att syndaren erkänner sin hjälplöshet och bestämmer sig för att lägga sig stilla ned vid sin Frälsares fötter. För Jesus behöver ingen hjälp varken hos det lilla barnet eller hos den vuxne.

Här ser vi, att dopet såsom barndop just är ett uttryck för det fria och oförskyllda i Guds nåd. När den lutherska kyrkan alltid har fasthållit dopet som barndop, så är det just därför att den har följt Bibeln och ägt ett så klart ljus över människans fördärv och över det oförskyllda i Guds frälsning. Den har också förstått att frälsningsvägen är fullständigt främmande för mänsklig visdom. Den lutherska kyrkan stämmer in i Jesu lov och pris: "Vid den tiden sade Jesus: "Jag prisar dig Far, himlens och jordens Herre, för att du har dolt detta för de visa och kloka och uppenbarat det för små barn" (Matt. 11:25). När det står att Jesus har uppenbarat det "för de små" (gr. *nepiois*) används i grundtexten ett ord som betyder de som är så små att de är helt hjälplösa, de allra minsta. Den klassiska engelska översättningen King James Version har översatt det med "the babes", att Jesus prisar Fadern därför att Han uppenbarat Guds rike för "the babes".

Vi har nu sett att den som ska ingå i Guds rike måste bli ödmjukad och ta emot frälsningens gåva av bara nåd. Till detta ska vi nu tillägga: av bara nåd – *för Jesu skull!*

ALLT ÄR GIVET GENOM SONEN

Jesus säger: "Allt har min Far överlämnat till mig" (Matt. 11:27). Fadern har beslutat att frälsa världen genom sin Son. Hela den himmelska världens rika välsignelser finns hos Jesus.

Allt ges genom Sonen! Paulus skriver: "Han som inte skonade sin egen Son utan utlämnade Honom för oss alla, hur skulle Han kunna annat än också skänka oss allt med Honom? (Rom. 8:32). Johannes skriver: "Den som har Sonen har livet. Den som inte har Guds Son har inte livet" (1 Joh. 5:12). Fadern har beslutat att ge de utvalda allt genom sin Son (Ef. 1:3–4). Paulus skriver på ytterligare ett ställe: "Han har låtit oss få veta sin viljas hemlighet enligt det beslut han har fattat i Kristus, den plan som skulle genomföras när tiden var inne: att sammanfatta allt i himlen och på jorden i Kristus" (Ef. 1:9–10). I Sonen finns Guds nåd, kärlek, barmhärtighet, frid och välsignelse – utanför Sonen finns bara Guds brännande vrede.

Såväl Fadern som Sonen vill att alla människor ska bli frälsta och undgå förtappelsen. Därför inbjuder Jesus i predikotextens avslutning alla att komma till Honom.

FRÄLSNINGENS VILA OCH RO

"Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för era själar, för mitt ok är mildt och min börda är lätt" (Matt. 11:28–30).

Jesus talar här om den fullständiga sabbatsvila som Han erbjuder alla dem som kommer till Honom. Vi känner till sabbatsbudet från Gamla testamentet. Detta var en inrättning som pekade fram emot Frälsaren Jesus Kristus och den frälsning som Han åstadkom då Han led, dog och uppstod.

Sabbatsvilan den sjunde dagen, där man under gamla förbundet vilade från arbete, pekar fram emot frälsningens vila i Jesus Kristus. Vi behöver eller kan inte ens åstadkomma vår frälsning. Jesus ensam har arbetat för vår frälsning och vi får förlita oss på Hans verk: "Den som går in i Hans vila (sabbat) får vila sig från sina gärningar, liksom Gud vilade från sina" (Hebr. 4:10).

Den gammaltestamentliga sabbaten pekade framåt emot frälsningen i Kristus. Den tillhör allt det som endast är skuggor "av det goda som kommer, men inte tingen i deras verkliga gestalt" (Hebr. 10:1). Dessa inrättningar ska alltså inte fortsätta att praktiseras nu när verkligheten själv, Kristus, har uppenbarats. De ska däremot studeras eftersom de på olika sätt visar på olika aspekter av frälsningen i Kristus. Däremot ska vi ta vara på söndagen och helga den genom att gå på gudstjänst och även på annat sätt, i hemmet, läsa Guds ord. Då fördjupas vi i evangeliets budskap och blir delaktiga i frälsningens vila. Har vi kommit till Jesus här under nådatiden har vi fått del av vilan och kommer då också att få uppleva den i all evighet i det himmelska hemmet – allt för Jesu, vår Frälsares skull. Amen.